1988 ЛИПЕНЬ № 13

Перець

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Підступний плюмбум

У нас в Одесі від самих лиш екологічних анекдотів луснути можна. Щоб усім було зрозуміло, наведу один із найбородатіших. Пам'ятаєте, про городянина, якого вивезли на прогулянку до найближчої лісосмуги? А він там без звички до чистого повітря знепритомнів... Насилу привели цього хомо урбанікус (міського Хому) до тями, присунувши його до вихлопної труби рідного автобуса. Чи не правда, страшенно смішно?! Ха-ха-ха!..

Ой, не вся правда, кхе-кхе-кхе! Бо якщо викласти цей же анекдот хімічними формулами, то найбільш звеселяюча його частина — СО — буде, як ви пам'ятаєте ще з вуст шкільної хімічки Рози Ангідридівни, чадним газом. Від окислів азоту, бензапіренів, тетраетилів та інших газоподібних плюмбумів навіть у дозволених нашому поколінню дозах уже не так весело...

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: *у м. Одесі на 17-ту годину будь-якого дня на головних, допоміжних і просто автомагістралях насиченість чадним газом та іншими компонентами автомобільного вихлопу складає п'ять ГДК — гранично допустимих концентрацій, разом узятих.*

Якось у 1984 році, удосталь наковтавшись на дорогах оцього разом узятого, двоє офіцерів одеської обласної державтоінспекції, а саме: майор Анатолій Іванович Підшивайло та капітан Валентин Іванович Талпа,— дійшли у своєму, вибачте за професіоналізм, службовому чаду до того, що замислились. А замислившись, зробили цілком слушний умовивід про те, що такий застарілий газоаналізатор, як наш ніс, уже не може забезпечити пошуки втраченого в епоху суцільної автомобілізації атмосферного раю. Згадаймо хоч би слова хімічки Рози Ангідридівни про підступність СО: «Запам'ятайте, діти,— цей газ не має ні кольору, ні запаху!»

— Отже,— заповзялися міркувати далі автоінспектори,— треба виходити на підступних забруднювачів атмосфери не з самим лише носом. Потрібні сучасні прилади. Багато приладів. У кожному районі, на кожній автобазі.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: *на 2,5 тисячі автогосподарств Одещини припадає нині 68 приладів для визначення токсичності відпрацьованих газів. З них в автопідприємствах Одеси — 60, в районних ДАІ міста — 8. За найостаннішими даними, вдалося вибити ще аж п'ять приладів для аналізу атмосфери, якою дихають жителі міст Ізмаїла, Котовська, Білгород-Дністровського, Іллічівська та Комінтернівського району.*

Отож двоє екологічно прозрілих офіцерів міліції вирішили, що за такої приладової бідності зовсім би непогано було для початку створити бодай одну пересувну контрольно-діагностичну лабораторію. Так би мовити, грозу недбайливих автогосподарників, безсторонню та об'єктивну совість головних інженерів і навіть завгарів. І щоб зустріч із цим швидкісним уособленням екологічної чистоти й безпеки була такою ж невідворотною для будь-якого автонехлюя, як уже звичне побачення з радаром...

Вирішили і — уявіть собі — зробили. За кілька місяців вони забезпечили свою мрію чотирма колесами, двома мостами й відремонтованим двигуном. Однак знайти під парканом старого будинку ДАІ списаний «рафик» і повністю відновити його з групою друзів-автомобілістів — це була лиш незначна частка справи. Автоінспектори-новатори знайшли однодумців серед приладобудівників та електронників з ряду одеських підприємств. З громади по діоду, тріоду й резистору — і ще за півроку салон оновленої «літучки» було оснащено дев'ятнадцятьма найновішими видами діагностичних приладів та устаткування — аж до унікального, єдиного у своєму роді димоміру, аж до системи повної діагностики двигуна, визначника якості робочої суміші карбюратора. А опріч того, встановили на «літучці» рацію, додатковий бензобак для подовження кожного рейсу без заправки до 750 кілометрів... І — поїхали! Результати роботи лабораторії на колесах виявилися чудовими.

А втім, кому чудово, а начальникові обласної автоінспекції М. І. Федорову усе це видалося суцільним додатковим клопотом. Іще, бачте, не вистачало, щоб через оцих самодіяльних охоронців природи з нього потім питали не лише за дорожньо-транспортні, а й за екологічні пригоди в області! Ану запхати цих ентузіастів до звичайного дорожньо-патрульного дивізіону!..

Але чутка про дивовижну саморобку міліцейських офіцерів уже просочилася за межі області й дійшла — разом із дуже схвальним проспектом одеської інспекції Держкомприроди УРСР — до столиці республіки.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: *поохоронявши причорноморську природу всього три місяці, пересувна лабораторія з травня 1985 до травня 1986 років фігурує як нерухомий експонат на ВДНГ УРСР, завойовуючи престижні призи та премії. Затим її оперативно «сколійовують» високі гості з Головного управління ДАІ союзного МВС, і приблизно така ж машина (але простіша) скоренько стає окрасою ВДНГ СРСР.*

А що ж наші капітан із майором? Навіть отримавши з Києва свої виставочні 70 карбованців, вони ніяк не хочуть вгамуватися. Просять — не менше, не більше,— щоб служби ДАІ у масштабах республіки та Союзу добивалися масового випуску таких машин. Зрештою, вони взагалі порушують будь-яку субординацію, намагаючись докричатись до Києва:

— Поверніть нашу машину!

Тому доводиться старшого з порушників відомчого спокою — майора Підшивайла — випроводити на заслужену пенсію. Складніше виявилося упоратися з молодим капітаном Талпою. Восени позаминулого року він таки добирається до Києва, де й знаходить свою «літучку». Дякувати долі, унікальні прилади вціліли, й лише дорога фотокамера щезла...

А в цей час у надрах обласного УВС народжується й набирає чинності наказ: зазначену «літучку» з усіма її мудрими приладами у Талпи забрати, а його самого перевести кудись подалі від автодорожньої екології. Щоб цього вчаділого на своєму посту капітана «зелена хвиля» часом не занесла в активісти природоохоронного товариства «Зелений світ». І щоб іншим не кортіло туди потрапити.

Але ж є люди, яким хочеться потрапити усього лиш на одеський Великий Фонтан, і їх наказом не зупиниш.

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: *жодне з більш ніж тисячі автогосподарств Одеського облагропрому не впровадило ГОСТи по охороні атмосферного повітря від забруднення. Відсутні контрольно-діагностичні пости, немає газоаналізаторів та інших приладів. При підбитті підсумків роботи природоохоронної служби замовчуються, ігноруються і в тутешніх автобазах Укоопспілки, Міністлокомунгоспу, Мінторгу й навіть... Міністерства охорони здоров'я та республіканської Ради по управлінню курортами.*

Враховуючи, що керівникам названих організацій теж притаманна звичка дихати, так і хочеться поставити їм і своє хрипке запитання: навіщо чадите? Адже коли вийдете із обладнаних кондиціонерами кабінетів на пенсію, самі ж будете скаржитися!

Але спробуй зверніся з подібною гуманітарною заявою до майбутніх пенсіонерів облконкомівськими нарадами то в одного першого заступника И. Я. Сичука, то у другого першого заступника А. І. Бутенка, при самій згадці про громадську екологічну активність проступає на чолі адміністративна алергія:

— Хто дозволив? Хто візував? Припинити!..

І після цього ви хочете, щоб начальник обласного УВС О. О. Старовець-кий, змінивши власний наказ, дозволив повернути саморобну природоохоронну «літучку» якомусь учаділому капітану? Чи його послідовникам лейтенантам?

ІНФОРМАЦІЯ ДЛЯ СЛУЖБОВОГО КОРИСТУВАННЯ: *колишню пересувну контрольно-діагностичну лабораторію (держномер 02-95 ОДЭ) з усім устаткуванням вартістю 25 тисяч карбованців передано міській ДАІ, де вона використовується як оперативний спецтранспорт «контроль тверезості»...*

...Незабаром настане XXI століття. Все ж таки дуже хочеться, щоб у нього в'їхали не самі лиш «газони» та інші залізні представники автоплемені. Але щоб і діти наші і онуки туди увійшли. На своїх двох. І щоб дихали там не кріз активоване вугілля. Бо інакше, як давно мовлено,— діло труба! Інакше торжествуватиме підступний отруйний плюмбум.

То, може, розумніше прикривати цю вихлопну трубу не відомчим мундиром, а використовувати значно ефективніші екологічні фільтри? Поки про все це ще не почали розповідати анекдоти...

Г. ЯБЛОНСЬКИЙ.

м. Одеса.

ЛИЦАРІ ВЧОРАШНЬОГО ДНЯ

Мал. В. КОХАНА

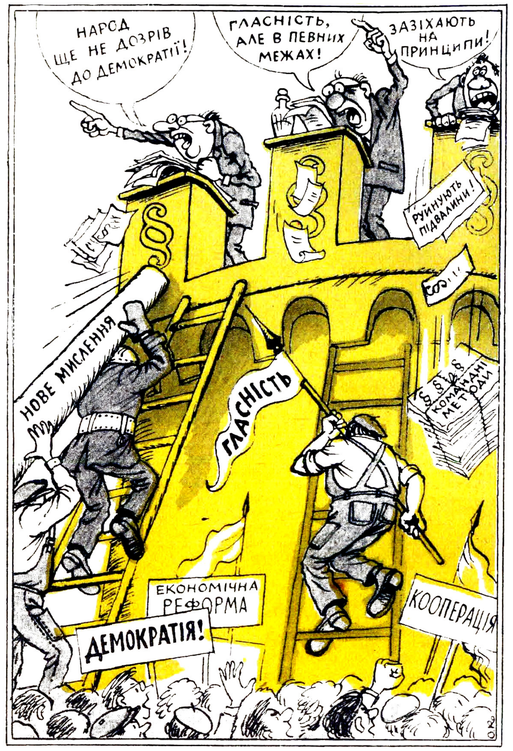

Захисники бюрократичних бастіонів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хороший костюмчик! Варто зберегти — може, ще знадобиться...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Мал. А. БОРДУНІСА

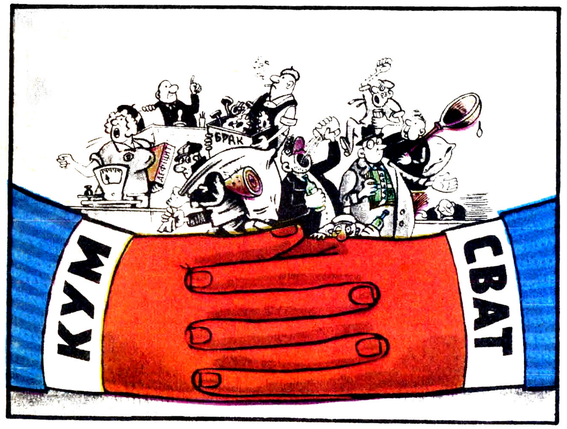

Кругова поРУКА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

НЕ ДО ПОЛЬОТУ...

Когось припнуло до землі цупке коріння,
Комусь несила подолать земне тяжіння.
А ти — мов свійський той гусак: і крила маєш,
Але не годен полетіти — ожиріння!

Альберт МАНДРИК.

м. Київ.

Телеграфне Агентство Перця

КНИГУ — В МАСИ!

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Незвичайний порядок видачі літератури існує в Борзнянській районній бібліотеці. Тут ніхто ніколи не встановлює читачам терміну повернення тієї чи іншої книжки, а навпаки, ще й просять довше потримати їх у себе.

— А що нам залишається робити,— сказали про нову форму обслуговування бібліотекарі,— коли приміщення нашої бібліотеки старе, підлога від сирості прогнила, умов для зберігання книг ніяких. Отже, хай краще книжки будуть у наших читачів.

«ТЕАТРАЛЬНИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ» У ЧЕРНІВЦЯХ

Перед тобою, Перче, зображення нашої улюбленої Театральної площі, яку завжди трепетно любили всі чернівчани — і старі, і молоді. Такою вона була і такою... загула. Усю оцю зелень, ці квіти, ці клумби знищено. Знищено під гаслом «реконструкції» та «благоустрою» з ініціативи міськвиконкому та головного архітектора міста С. Є. Зубарева. Натомість маємо, як з гіркотою відзначила в газеті «Радянська Буковина» доцент Чернівецького університету М. Комолова, «лисий обрис площі з сиротливими лавками в оточенні рахітичних ліхтариків».

Головне — усе робилося без відома широкої громадськості, а так зване «обговорення» проекту «реконструкції» відбулося оце недавно — коли площу вже було спотворено.

Вимагаємо повернути перлині і окрасі Чернівців — Театральній площі її справжнє обличчя, оскільки це архітектурна спадщина наших прадідів! А заразом просимо трохи остудити реконструкційний запал С. Є. Зубарєва, через який наше чудове місто досить активно втрачає своє обличчя.

Жителі Чернівців — МАР'ЯНСЬКА, ШМАЛЮК, РАДИК, ВЕРШИГОРА, ШПАК. сім'я КУНИЦЬКИХ та інші.

ФАНТАЗІЇ З КООПЕРАТИВНИМ УХИЛОМ

Недавно андрушівські керівні кооператори ощасливили рядових пайовиків оголошенням, що місцевий коопзаготпром «має можливість продати громадянам району автошини для автомобіля «Жигулі». Звичайно, не за гроші, а за здані коопзаготпрому сільгосппродукти.

Проте радість пайовиків тривала рівно стільки, скільки потрібно, щоб прочитати перші рядки об'яви. Бо вже з наступних з'ясувалося, що за одну автошину заготівельники загнилили:

сорок кілограмів цукру,
або
двадцять кілограмів меду,
або
сто п'ятдесят кілограмів
птиці у забійній вазі.

Схоже на те, що творці оголошення з неба впали:

бо не знають, що нині сільські автомобілевласники готові розпрощатися з наявними шинами, щоб виміняти їх на цукор; що в особистих господарствах колгоспників не спостерігається масової появи багатотисячних птахоферм.

Правда, один мій досвідчений знайомий запевняв, що подібні фантастичні умови кооператори висувають для того, аби потім розпродати шини своїм знайомим, посилаючись на те, що не знайшлося охочих здавати центнерами цукор, мед і птицю. Але мене більше хвилює не це, а трохи інше. Ясна річ, заготовляти продукти потрібно, в тому числі й пропонуючи в обмін дефіцитні товари. Проте спостерігається тривожна тенденція. У кооперативній торгівлі все ширшає коло товарів, які відносять до дефіцитних і які можна лише виміняти. Так, чого доброго, дійде до того, що й сіль у магазині можна буде взяти, лише притягнувши сюди на мотузку підсвинка.

Сергій ГАВРИЛОВ.

Житомирська область.

САМ СОБІ КОМІСІЯ

Не можна сказати, щоб у нас палко любили всілякі комісії та різного рангу перевіряючих. Зустрічають, звичайно, радісно й готуються заздалегідь (якщо перевірка раптова). Але радістю світяться лише обличчя, а на душі сутінки. Бо не помиляється лише той, хто нічого не робить, і при бажанні «жуків» наловити неважко.

Ось тому, зважившись усе це, дирекція нашої школи вирішила не чекати комісію «зі сторони», а створила власну (цитую наказ) — «по перевірці роботи педагогічного колективу школи та реалізації реформи загальноосвітньої школи та втілення перебудови» з представників... самого педагогічного колективу. Причому очолити комісію директор школи С. С. Баран доручив самому собі.

Тепер можна твердо сподіватися: між перевіряючими і керівництвом школи не виникне ніяких непорозумінь, і підсумковий документ засвідчить, що реформа «реалізується» нормально, а перебудова «втілюється» дуже успішно. Запорукою цьому може служити й те, що комісії було велено розпочати перевірку «процесу перебудови в роботі вчителів» з 26 листопада 1987 року, а сам наказ видано набагато пізніше.

А ще кажуть, ніби час не можна повернути назад. Ще й як можна!

Вчителі Труханівської середньої школи Сколівського району Львівської області.

„Про мене, Семене, аби я Іван!"

НАРОДНЕ ПРИСЛІВ'Я

Листи читачів про НЕперебудову

ПОКАЗУШНЕ «УВЕДЕННЯ»

Перш ніж засісти за цього листа, я довго вагався. З папером у нашій країні сутужно, а моя нова скарга, якщо її розглядатимуть у Міністерстві автомобільного транспорту УРСР так, як і попередні, може ще більше поглибити цей дефіцит. Міністерство створить комісію, комісія виїде на місце вивчати пасажиропотоки, потім викладе результати своїх спостережень у доповідних, на їх підставі розроблятимуться рекомендації (а це теж витрати паперу), та ще й тобі треба давати відповідь на кількох аркушах.

Бо ж саме так і було у попередніх випадках. Я поскаржився в «Перець», що з Бережан Тернопільської області до Івано-Франківська і назад важко доїхати, а в передвихідні і вихідні — практично неможливо. Через те, що касири продають квитки в першу чергу тим, хто їде далі. І редакції, і мені начальник пасажирського управління міністерства В. В. Перфильєв двічі надсилав розгорнуті відповіді, з яких вимальовується грандіозна робота, проведена міністерством «по упорядкуванню маршрутної мережі автобусного сполучення».

Стосовно суті моїх скарг, то їм у відповіді тов. Перфильєва присвячені два рядки: «на маршруті Івано-Франківськ — Рогатин уведений по суботах додатковий рейс з відправленням від автобусної станції о 6 год. 15 хв.».

Так от, у мене лаконічне запитання, на яке я і сотні пасажирів, котрі годинами даремно вистоюють під віконечками кас, сподіваються одержати не менш лаконічну відповідь: скільки разів був відправлений автобус отим додатковим рейсом з часу його «уведення»? Цього буде досить, щоб уявити всю глибину турботи про пасажирів.

М. РУДКОВСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

«НЕДОЦІЛЬНА» ДЕМОКРАТІЯ

Хочемо з'ясувати одне вельми важливе для себе питання: поширюється перебудова на Новоодеський район Миколаївської області і деякі обласні установи чи, може, тут вирішено створити своєрідний заповідник, щоб згодом демонструвати екскурсантам, як, мовляв, раніше неправильно керували?

Виникло воно не на порожньому місці. До 1959 року був у нашому селі Суворівці колгосп імені Димитрова — благополучне у всіх відношеннях господарство. Купіло в ньому життя, робочих рук не бракувало, оскільки, закінчивши школу, хлопці та дівчата не поспішали перепурхнути із батьківського сільського гнізда у міське, а пускали коріння тут же. Та й куди летіти! Суворівка однією з перших була електрифікована, однією з перших радіофікована і телефонізована. Клуб з відомим в районі колективом художньої самодіяльності і духовим оркестром, школа-десятиріччя, магазин, медичний пункт, добротні тваринницькі приміщення, непогані умови праці для механізаторів — що іще потрібно для села у 220 дворів, в яких проживало понад тисячу чоловік, з них більше шестисот — працездатних?

Та за сумної пам'яті періоду скороспілих і хворобливих реорганізацій — а саме в 1959 році — наш колгосп було ліквідовано, і Суворівка стала відділком колгоспу «Україна», центральна садиба якого розмістилася за десять кілометрів у селі Сухий Єланець. За два-дцять дев'ять років примусового співіснування вона перетворилася на забуте, наполовину обезлюднене поселення. Все, що можна було взяти і перевезти в Сухий Єланець,— взяли і перевезли. Тепер уже в Сухому Єланці є все: контора, школа-десятирічка, Будинок культури, дороги і тротуари, будинки з міськими зручностями і багато іншого, чого не стало у Суворівці. З 220 дворів залишилося 150. Сімдесят сімей покинули Суворівку, бо хто ж буде пов'язувати свою долю і долю своїх дітей із селом, яке офіційно визнано неперспективним і з якого до центральної садиби навіть на партійні збори не завжди доберешся, не кажучи вже про буденні поїздки за продуктами та іншими товарами так званого повсякденного попиту.

А між тим, наш відділок виробляє майже половину всієї сільгосппродукції колгоспу «Україна». Незважаючи на важкі умови праці і відпочинку. Незважаючи на часті зміни керівництва колгоспу, в якому через це немає ні твердої трудової дисципліни, ні належного порядку. Та і звідки їм узятися, дисципліні та порядкові, якщо нинішній голова правління В. А. Кучер живе за сорок кілометрів у «чужому» селі Новопетрівці і щодня «намотує» на колгоспній машині і на колгоспному бензині по 80—100 кілометрів — першу половину (не дуже рано) — з Новопетрівки в Новий Єланець, а другу (пораніше) — з керованого колгоспу додому.

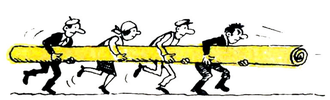

Ось уже протягом багатьох років ми звертаємося в різні інстанції з проханням відновити у Суворівці самостійний колгосп. З фактами і підрахунками в руках доводимо, що в економіці не можна керуватися простою арифметикою, бо не завжди від збільшення числа доданків збільшується і сума. Проте всі наші скарги незмінно поверталися в РАПО, де їх благополучно хоронили.

Та от порівняно недавно, коли навкруги повіяло вітром перебудови і демократизації, нам здалося, що ми таки проломили глуху стіну бюрократичної байдужості. З облвиконкому повідомили, що для вирішення нашого питання створено комісію із семи чоловік, які займуться підготовкою і проведенням загальних зборів жителів Суворівки. І що, мовляв, як вони скажуть, так і буде.

7 липня минулого року такі збори відбулися, у них взяло участь все доросле населення села, яке одноголосно ухвалило: відокремити Суворівку з її колишніми землями (2720 гектарів, у тому числі 2523 гектари орних) від колгоспу «Україна» і створити окремий колгосп. На зборах були присутні голова правління В. А. Кучер, голова сільради А. Д. Дубчак, однак ні з району, ні з області нікого з обіцяної комісії не було. Протокол зборів ми надіслали в облагропром, звідки... аж 9 грудня повідомили: відновлювати колгосп у Суворівці «недоцільно».

Скільки ж можна отак «доцільно» насміхатися над нами і над тим, про що говориться з високих трибун? Адже на наших землях ще раніше було навіть два колгоспи і обидва були не тільки «доцільними», а й прибутковими. Виходить, що згори нам говорять одне, а на місцях на ділі роблять інше — схопилися за віжки застарілих, віджилих методів керівництва і не хочуть їх з рук випускати?

Наше прохання — не примха. Практика підтвердила, що у більшості випадків штучнонароджені господарства-гіганти себе не виправдали. «Галопом по Європі» багато не накеруєш. В той же час ми як один упевнені, що й нинішнім меншим числом (185 працездатних) зможемо зробити удвічі-утричі більше, ніж робимо нині у становищі сиріт, зможемо відродити життя у Суворівці і її колишню славу. Якщо, звичайно, нам дадуть можливість розпорядитися власною долею товариші, які на словах обома руками за перебудову і демократизацію.

За дорученням загальних зборів жителів Суворівки В. ГРЕБЕНЮК; М. ЗАДОРОЖНИЙ, член КПРС.

Миколаївська область.

ЗАСЕКРЕЧЕНИЙ ПАЦІЄНТ, або Як мене приймали у київській лікарні № 20

Радість, як відомо, поняття і широке, і відносне. Скажімо, якщо для багатьох потрапити в лікарню — горе, то для інваліда, особливо коли йдеться про лікування у спеціалізованій клініці,— радість. От і я зрадів, отримавши путівку строком на три з половиною тижні до фізіотерапевтичної лікарні № 20 за адресою: м. Київ, вул. Нижній Вал, 49.

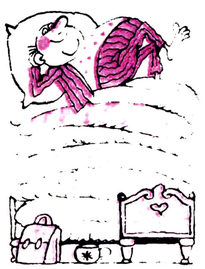

Прийняти мене прийняли, навіть дуже ввічливо — особливо завідуючий відділенням Є. І. Тарасюк,— однак повідомили (так само ввічливо), що місць немає. «Лягайте в коридорі на стільцях». Отак і довелося влаштовуватися. Разом зі мною коридорний комфорт ділили й інші хворі — і чоловіки, і жінки.

Скінчилося моє лікування тим, що я не витримав і поїхав додому. Зовсім.

Але що цікаво: насправді ж у відділенні в той час були місця — і жіночі, і чоловічі. Сам переконався. Приміром, тримісну палату № 26 займав сам-один якийсь начальник. Приїздив до лікарні уранці, роздягався в палаті, проходив процедури, приймав відвідувачів. Потім замикав палату на ключ, сідав у «Волгу» — і бував здоровий!

Хто він? Чому для нього створили такі умови за рахунок «рядових» хворих? Головлікар, зав. відділенням його чудово знають. Я теж хочу знати!

Василь ОСАДЧИЙ.

ПІСЛЯМОВА ПЕРЦЯ. Подібне запитання Василь Іванович спершу адресував управлінню охорони здоров'я Київської міськради. І дуже оперативно одержав відповідь, підписану заступником начальника управління Л. Ждановою. Вона сповістила, що факти, зазначені в листі інваліда, «мали місце», що «за безодушне ставлення до хворого, низьке (так у відповіді — ПЕРЕЦЬ) виконання своїх обов'язків зав. відділенням Є. Тарасюку оголошено догану, головному лікареві А. Яковенку вказано», а також що «за результатами перевірки буде зроблено відповідні організаційні висновки». Як бачите, шановні читачі, все є у цій відповіді. Крім одного — уточнення: для кого і на якій підставі створювали у 20-й лікарні особливі умови, створюючи водночас неможливі умови для інших.

З'ясувати це і попросив мене В. Осадчий. Вважаючи його бажання не таким уже й нескромним, я звернувся до того ж управління. І теж дуже оперативно отримав відповідь од Л. Жданової. Вона майже дослівно повторила текст листа, надісланого В. Осадчому — за винятком «оргвисновків» (до них, вочевидь, справа так і не дійшла), однак обійшла повною мовчанкою запитання про таємничого мешканця.

Тепер уже і мене пройняло, і в мене з'явилося непереборне бажання дізнатися, хто ж він такий — цей так настирливо засекречуваний пацієнт із ключем від тримісної палати № 26. Не томіть душу, товаришко Жданова, розсекретьте його!

ІЗ ЗНАКОМ МІНУС

Те, що ви бачите на фото,— не цегла, звалена неподалік од туалету. Ні. Це — хліб! Таким от робом доставляють його в село Будище Козелецького району на Чернігівщині. Оскільки довезти хліб до самого магазину неможливо,— вивалюють на далеких підступах до нього, а вже потім сяк-так перетягають у торговельну «точку»...

По-моєму, цей знімок дуже яскраво свідчить багато про що.

Іван ЗАПЕКА,
учитель, член КПРС, ветеран Великої Вітчизняної війни.

У народі кажуть, що добрий початок — половина діла.

Минулого року видавництво «Радянський письменник» випустило у світ книгу апокрифів і веселих історичних травестій «Історії з історії», яку написав відомий сатирик і гуморист Микола Білкун. Здавалося б, зробив письменник діло — гуляй сміло. Але читачам настільки сподобалися «твори сумнівної вірогідності й свідомої містифікації» (саме таке тлумачення, мабуть, найбільше підходить до апокрифів сатирика), що Миколі Білкуну нічого не залишалося робити, як засісти за написання ще однієї подібної книжки. А як у нього це виходить, ви можете самі переконатися.

Апокриф

Коли дружина не хоче, щоб її чоловік робив щось необачне, щось таке, що матиме сумні і небажані наслідки, вона починає з ласки:

— Мій коханий Клодику...

— Мій любий Емільчику...

— Мій дорогий Жанчику...

— Мій єдиний Батистику...

Це не чотири дружини пестили своїх чоловіків. Це одна дружина пестила свого чоловіка.

Справа в тому, що чоловік цей був французом, а у французів, особливо колись, було заведено мати цілий оберемок імен одному чоловікові.

Отож, звали чоловіка Клод-Еміль-Жан-Батист, а прізвище його ми повідомимо наприкінці цієї історії, бо інакше буде нецікаво. Інакше — для чого б цей весь тин городився?

А от як звали дружину Клода-Еміля-Жана-Батиста, автор, на жаль, не знає. Історичні аннали, яких автор торкався, чомусь несправедливо замовчали це ім'я. А шкода!

Пестила вона його, пестила ніжними словами, а впертий Клод-Еміль-Жан-Батист не ловився ні на гачок «коханого», ні на гачок «любого», ні на гачок «дорогого», ні на гачок «єдиного» і вперто робив свою справу.

Як відомо з першоджерел, від любові до ненависті — тільки один крок. А дружина впертого француза зробила їх аж чотири: «коханий», «любий», «дорогий», «єдиний».

Тому п'ятий крок пішов у діаметрально протилежному напрямку:

— Свиня ти, Клоде!

«Свиню» він ковтнув мовчки, був неуважний — щось вираховував на клапті паперу.

Тоді вона зробила шостий крок:

— Йолоп ти, Емілю!

І «йолоп» пройшов непоміченим. Так само пройшли непоміченими: «Жан — скотина» і «Батист — віслюк». Відносно віслюка — це дружина натякала на впертість Клода-Еміля-Жана-Батиста. Він не прореагував ніяк.

Тоді вона заплакала. Він не поспішив витерти їй сльози. Тоді вона заридала. Клод-Еміль-Жан-Батист невдоволено пересмикнув плечима, як це робить людина, сидячи на стільці у перукаря і якій уже достобіса настригли за комір волосся.

Тоді вона заголосила. Він буркнув:

— Заспокойся! Випий холодної води і не заважай мені!

— Буду, буду, буду заважати!

— Слід було б відмовити, але рука не піднімається...

Клод-Еміль-Жан-Батист замотав головою, як це робить кінь, коли його вже занадто доймають гедзі, або як це робить людина, коли їй більше несила терпіти зубний біль.

А дружина його вже повністю входила в репертуар, такий звичний для кожної жінки в подібній ситуації.

— Казала мені матінка, щоб я виходила заміж за Жака-Ксав'є-Франсуа-Максиміліана...

— То й цілуйся зі своїм Жаком-Ксав'є-Франсуа-Максиміліаном, тільки дай мені спокій!

— А ще до мене сватався Жорж-Густав-Віктор-Оноре! Статечний чоловік, власник позументної мануфактури...

— То й цілуйся зі своїм Жаком-Ксав'є-Франсуа-Максиміліаном-Жоржем-Густавом-Віктором-Оноре, тільки не заважай мені!

— Ідіот! Як же ж я, заміжня порядна жінка, цілуватимуся з ними, коли я обвінчана з тобою?!

Він промовчав, і все пішло по другому колу:

— І тітонька Кристина радила мені не йти за тебе!

— То чого ж ішла? Що я, на мотузці тебе волік до церкви вінчатися?

Тут почалося таке, що він змушений був поставити питання руба:

— Скажи мені... Та перестань ревіти, бо сусіди подумають, що я качалку об тебе ламаю! Скажи мені, чого ти хочеш?

Вона ще кілька разів — за інерцією, шморгнула носом, а тоді сказала:

— Я хочу, щоб ти жив як усі порядні, статечні люди, щоб облишив ці дурниці!

— Які дурниці?!

— Ну... цей твій ідіотський винахід чи... дурну рацпропозицію. А більше я нічого не хочу.

— Чому воно тобі заважає?

Вона зовсім перестала плакати і так, ніби й не було перед тим ніякої істерики, спокійно почала пояснювати:

— Зараз воно нікому нічим не заважає. Але прийде час, і ти станеш посміховиськом в очах усіх порядних людей і жінок — насамперед. Весь наш рід, і діти наші, і внуки наші, вся наша рідня до сімдесят сьомого коліна стане посміховиськом!

— Але ж чому, чому?

— Він ще питає!

— Ну, поясни — чому?

— Господи, як ти не розумієш! От винайде щось людина чи відкриє, а те... і назовуть її іменем...

— Ну-у! Он Колумб Америку відкрив, то й що? Назвали материк Колумбією? Дідька лисого! Приплели якогось Америго...

— Це не той випадок! Коханий мій Клоде, любий мій Емілю, дорогий мій Жане, єдиний мій Батисте...

— Ну?

— Дай мені слово, присягнись мені... Заради дітей наших, заради внуків наших, яких чекає таке паскудне прізвисько, обіцяй мені...

— Відчепись!

— Ну, то й чорт з тобою! Роби як знаєш, але пам'ятай, що тебе одразу ж розріжуть навпіл...

— За що?!

— Більше того — тебе четвертують!

— Господи! Мене й вішати немає за що, а ти вже ладна мене четвертувати.

— Дійде згодом до того, що й «мерзавчиком» назовуть! Навіть не «мерзотником», а «мер-зав-чиком», що ще принизливіше!

Він не слухав її і робив своє, а вона, як покаже історія, теж не помилилася.

...Словом, діло було так. У 1763 році, у Франції, власник фабрики скляного посуду Клод-Еміль-Жан-Батист... Літр (ось його прізвище!), як то кажуть, запустив у велику серію, тобто — поставив на потік пляшки місткістю в один літр.

Тільки й усього.

А згодом усе пішло, як і передбачала його мудра дружина: з'явилися півлітри, чвертки, простіше — «чекушки», і, само собою,— «мерзавчики».

Микола БІЛКУН.

м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Одержуючи продукти для обслуговування інвалідів Великої Вітчизняної війни, продавець магазину № 3 села Кам'янське Василівського району Запорізької області Є. Коляда відчувала себе сорокою-білобокою з казочки для дітей, яка може цьому дати дефіцитні продукти, цьому дати, а цьому й не дати. В результаті інвалідам діставалося те, що залишилося після вигідних Коляді покупців.

Як повідомив заступник голови Василівського райвиконкому В. С. Грачов, за порушення правил радянської торгівлі Є. Коляду з роботи звільнено.

СЕМЕН ПОЛОВА І ПЕРЕБУДОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

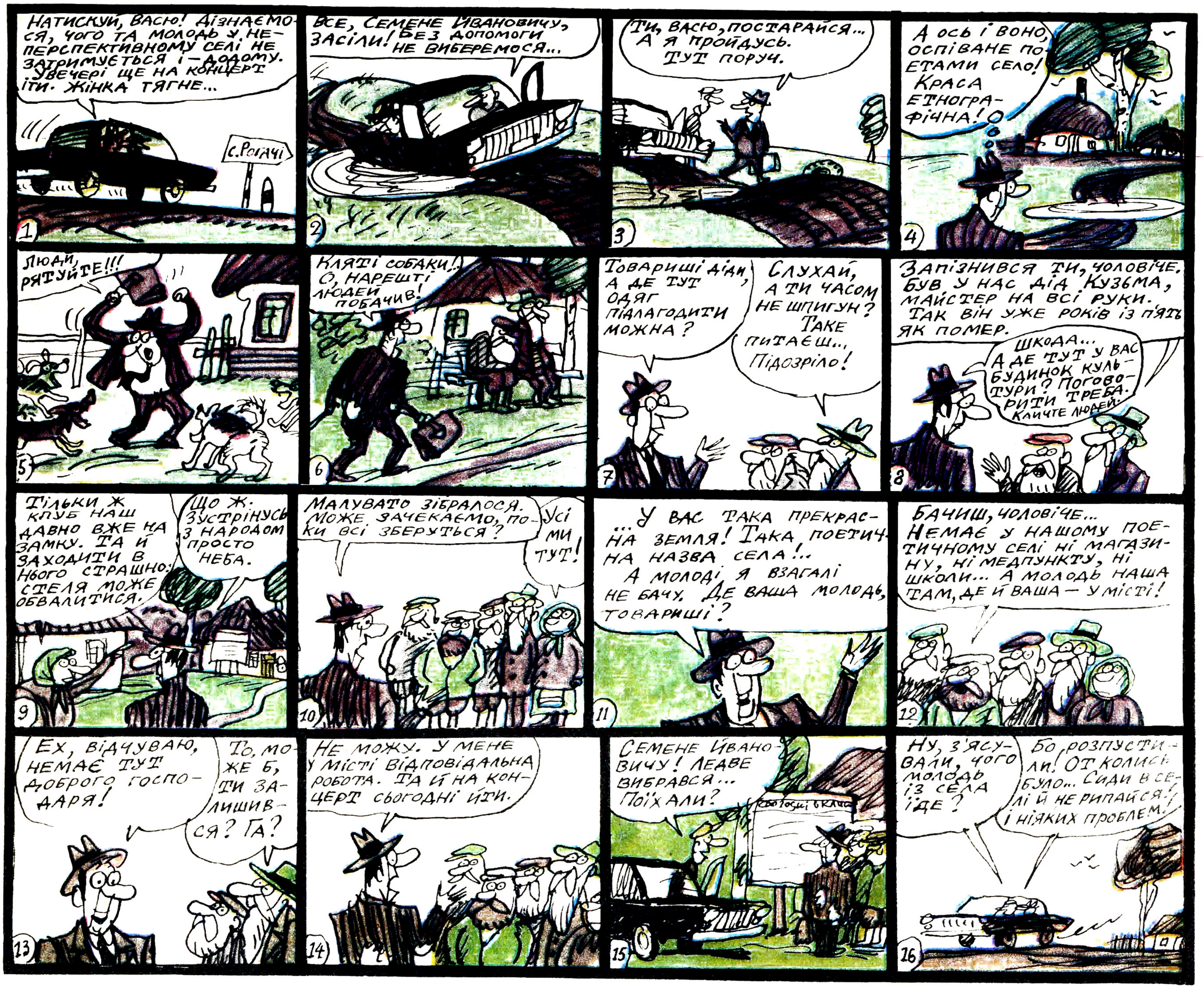

Правду в очі

Мене викликав директор. Запропонував сісти. Поцікавився здоров'ям сім'ї. Я не витримав:

— Знаєте що, Павле Петровичу,— кажу,— давайте без вступу. Моя теща вас так цікавить, як козу торішній сніг. Так навіщо робити вигляд, що ви без моєї сім'ї жити не можете? Тому давайте прямо. Як кажуть, беріть бика за роги.

— Навіщо ти, Іванченко, так усе загострюєш! — розгнівався директор. — Прямо пресшся лобом на стіну.

— Маєте на увазі себе?

— Ні, Іванченко, це в переносному значенні.

— А ось так не потрібно. Я вас прошу. Ні в якому переносному значенні. Самі знаєте, що я називаю речі своїми іменами.

— Це вже точно. У тебе не слова, а просто-таки отрута. І як ти їх у роті тримаєш? Кажуть, що коли змія когось кусає, то потім помирає. Є така порода. А тебе нічого не бере. Звідки така сміливість?

— А мені нічого втрачати. Отож і ріжу правду-матінку прямо у вічі. Сказав раз — і все. Так що зла не тримайте.

— Дякую, Іванченко, за відвертість. Завтра у нас збори. Що маєш сказати?

— Буду відвертим. Керуєте по-старинці. Не прислухаєтеся до голосу мас. Та й своїм заступникам не даєте ходу. Оточили себе підспівувачами. Будь-яку дурницю підтримують.

Я півгодини перераховував директорові гріхи. Той уже місця собі не знаходив. Проте терпів. Навіть заохочував:

— Давай, Іванченко, знімай стружку!

Я старався. Нарешті зірваним голосом заявив:

— Усе, як на сповіді!

— Молодець! — похвалив Павло Петрович і додав: — До речі, твою заяву про позачергове придбання «Жигулів» я підписав. Можеш платити гроші і кататися на здоров'я... Що ж до виступу на зборах...

— Вибачте, але я людина слова,— заявляю категорично. — Речі називаю своїми іменами. Сказав раз — і все. На зборах повторювати не збираюсь.

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

БАЛАКАЛИ-ГОВОРИЛИ...

На нараді говорили знову:
Молоко на язиці в корови,
Треба його взяти неодмінно!
А у полі догнивало сіно...

Іван ДРОБІН.

ЗАГАДКА

Іде Степан додому і міркує:
За що ж це він отримує зарплату?
За працю, котру тільки імітує,
А чи за хист її імітувати?

Олексій ГАЦА.

Телеграфне Агентство Перця

РОСТЕ ХМАРОЧОС У РАЙЦЕНТРІ

Ще один, шостий поверх збираються наростити в п'ятиповерховому будинку № 25 по вулиці Червоних партизанів у м. Баштанці на Миколаївщині. Таке рішення місцеві власті прийняли після того, як упродовж п'яти років безуспішно намагалися відремонтувати дірявий дах у цьому будинку.

— Цей захід допоможе нам на якийсь час позбутися скарг від мешканців п'ятого поверху,— пояснив кореспондентові ТАП голова Баштанського райвиконкому т. Бардачов. — А коли посиплятся скарги й від тих, хто живе на шостому, ми, десь років так іще через п'ять, надбудуємо сьомий. Просто і геніально!

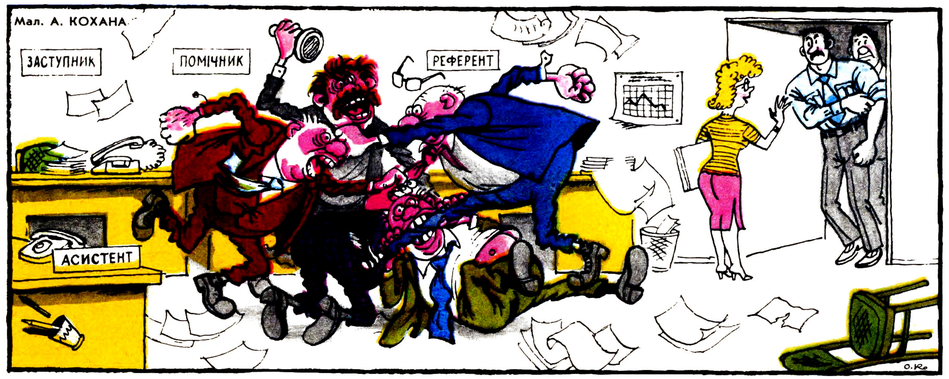

Мал. А. КОХАНА

— Не втручайтеся, це рідня між собою стосунки з'ясовує.

РОДИЧІ

Хазяйка запитує квартирантку:
— Чому це твій брат більше тебе не провідує?
— Тепер у нього вже інша сестра,— пояснила та.

КЕПКУВАТИ БУДУТЬ

До дев'яносторічного Семена зайшов знайомий.
— Оце почув, що ти прихворів трохи. Може, до лікаря сходив би?
— Е, ні! Не можу. Люди кепкувати будуть. Я ж кілька днів тому одружився.

НЕАПЕТИТНИЙ

— Не розумію, як цей худесенький приборкувач не боїться працювати з левами? — дивується один з відвідувачів цирку.
— Він просто не збуджує в них апетиту,— відповів другий.

Повідомила Л. БІЛЯК.
с. Горінчево
Хустського району
Закарпатської області.

НА ПОХОРОНІ

Питає сусід у сусіда:
— Чи ваш покійний дядько був при свідомості до останньої хвилини?
— Не знаю. Ми ще не відкривали заповіту.

Повідомив І. МОРОЗКО.
м. Стрий
Львівської області.

ЛИШИЛОСЯ МАЛО

Директор інституту:
— Щоб організувати роботу інституту за сімейним підрядом, мені тільки лишилось видати онуку заміж за професора, а сина одружити з прибиральницею.

Повідомив Ф. РЕТЬМАН.
смт Кам'яний Брід
Баранівського району
Житомирської області.

У ТРАМВАЇ

— Ви мені геть ноги відтоптали своїми чобітьми!
— То не мої.
— А чиї ж?
— Не знаю, мої з мене спали, як я в трамвай пробивався.

Повідомив О. МЕЛЬНИК.
м. Євпаторія
Кримської області.

Дрібні усмішки

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Недарма кажуть: скільки людей — стільки й смаків. Наприклад, бригадир колгоспу імені XXI партз'їзду Жидачівського району на Львівщині Д. М. Шкірко найбільше любив смажену картоплю, а заступник голови колгоспу М. М. Юрчак віддавав перевагу м'ясним стравам, особливо із свинини. Об'єднувало їх те, що обидва задовольняли свої смаки за рахунок колгоспу. Про це й написали в своєму листі колгоспники.

Як повідомив начальник обласного управління внутрішніх справ В. І. Попов, справді М. М. Юрчак і Д. М. Шкірко зазіхнули на колгоспне добро: перший поцупив свиноматку вартістю 644 карбованці, а другий — півтори тонни картоплі. Обидва притягаються до кримінальної відповідальності.

Вітаємо ювіляра!

Письменника
Анатолія НАУМОВА
з його першим 50-річчям.

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Сміхохроніка

НА ТЕ І ЯРМАРОК!

І чого тільки немає на тому ярмарку: гуморески і памфлети, байки і фейлетони, епіграми і мініатюри, пародії і смішинки для дітей, іронізми і народні усмішки, карикатури і бюрократичні детективи, літературознавчі есе і сучасні притчі, фантастичні оповіді й балади, казки й етюди, діалоги і монологи, поради і сповіді...

Ви, мабуть, уже здогадалися, що мова йде не про звичайний ярмарок, а про щорічний альманах гумору і сатири, який з 1983 року випускає видавництво «Радянський письменник». Видання це не тільки цікаве, а і досить оригінальне. Принаймні, в нашій країні це чи не єдиний гумористичний щорічник, де друкуються і молоді, і вусаті, і мастаки, і ще маститіші. Краму, одне слово, на ярмарку вистачає. А ще ж у збірнику «ярмаркують» і заморські гості, і гумористи-побратими з братніх радянських республік. У минулорічному «Веселому ярмарку» представлено класичну іспанську епіграму і гумор наших друзів з Молдавії.

Більше 200 гумористів усміхаються у «Веселому ярмарку-1987». І незважаючи на це, він за обсягом трохи скромніший від попереднього. Це, мабуть, викликано тим, що у ньому немає «крупноколіберних» жанрів — повістей, які у збірнику були, прямо скажемо, не зайвими. Якщо ця «біда» приключилася з вини видавництва, то її можна виправити. А якщо це «недовіз» гумористів (неврожайним, приміром, на повісті рік видався), то і це... діло поправиме. Адже рік на рік не схожий. І атмосфера в нашому житті сьогодні така, що сатиричні повісті повинні з'являтися, як гриби після дощу.

«Веселий ярмарок-1987» вийшов у світ кілька місяців тому, а вже сьогодні став бібліографічною рідкістю. І це, мабуть, найкраща рецензія доробку гумористів.

А від себе додамо: якщо побачите наступний випуск альманаху гумору та сатири — не зівайте. Бо в народі недаремно кажуть: «Не зівай, Химко, на те і ярмарок!»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

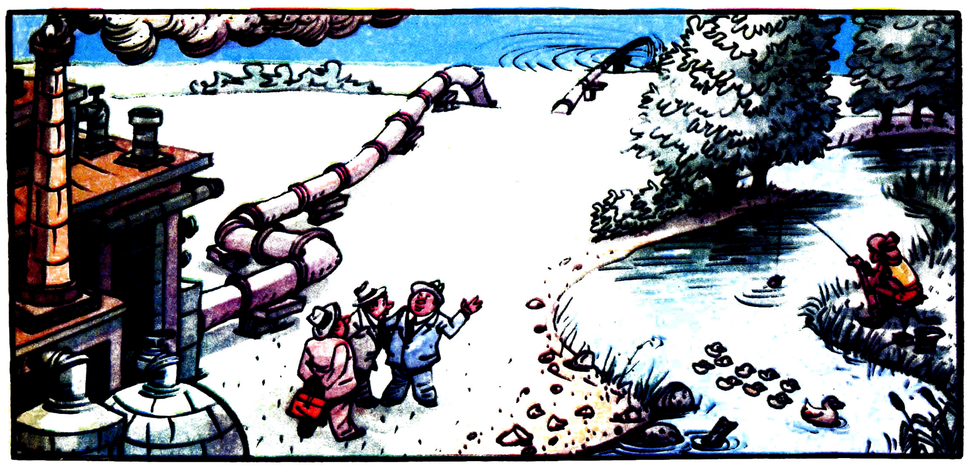

— Річку ми тепер не забруднюємо! Усі відходи скидаємо прямо в море...

ДЕ Ж... ПРИЙМАННЯ!

Стимул для фантазії

Усе-таки правильно хтось сказав, що біда — навчить. Згадаймо, в які штики спочатку зустріли на багатьох наших підприємствах держприймання. І не готові ми ще до нього, і нічого воно, окрім шкоди, не дасть, і... Словом, шуму було багато. А як роздивилися та притерпілися трохи, то й нічого страшного. Навпаки, користь від цієї новації — очевидна. Хоч-не-хоч, змушує усіх підтягуватись, фахову майстерність підвищувати.

От, скажімо, на харківському моторобудівному заводі «Серп і молот» раніше як було? Був, як і скрізь, тільки свій, рідний, внутрізаводський відділ технічного контролю. І контролював він, і бракував, і повертав на доробку. Але ж наш брат-умілець хоч кого навкруг пальця обведе! Тут шліфонув, там зачистив, там фарбою замазав — і готово. Проскочило... А ледь випробують той мотор у роботі — тут потекло, там загарчало, там заклинило... Рекламація.

А що ми бачимо, товариші, на сьогоднішній день? Бачимо, окрім свого, домашнього ВТК, до якого вже сяктак приноровилися, іще й грізне, прискіпливе, незговірливе, непоступливе держприймання. Яке поставило вже такі кордони, такі застави, такі загати на шляху браку, що хоч ти пробі кричі!.. Але кричи не кричи, а майстерність підвищувати треба.

І моторобудівники підвищують. Довели її, ту майстерність, до найвищого рівня. Просто-таки філігранна робота! Ні-ні, справа не в тому, що брак із заводських конвейєрів як корова язиком злизала, а від сільських механізаторів уже не надходить жодної рекламації. Якщо покласти руку на серце, то — якраз навпаки: дефектних двигунів іще більше стало виходити за заводські ворота... Тоді в чому ж виявляється ота майстерність?

А в тому ж і виявляється! Одне діло — замилити очі власному ВТК, і зовсім інше — непідкупному держприйманню. А от же зуміли! Як не пильнує воно, сердешне, як не слідкує, як не приглядається, а халтура — проходить!

Допитливому читачеві, мабуть, дуже кортить дізнатися — а як же воно виходить отак хитромудро? А ось як. На заводі розроблено вже не один, а навіть кілька варіантів обдурювання невсипущих майстрів якості. От вам, будь ласка,— варіант перший. Називається — «обхідний маневр». У механічному цеху № 3 склепали партію розподільчих валів — і швиденько їх, тишком-нишком, окружною дорогою відправили на склад готової продукції. І — мовчок, і усе шито-крито. Уловлюєте?

Варіант другий: «крапля камінь точить». Забракували державні контролери сімдесят два блоки-картери, зварганені в механічному цеху № 2 за принципом — скоро, криво, аби живо,— а начальник цеху П. М. Яценко, трохи вичекавши, скомандував знову подати їх на перевірку. Дивись, удруге ту ж саму партію оглядати не стануть...

Але все це — ще квіточки. А ось вам і ягідка: в уже згадуваному третьому цеху... клеймо держприймання підробили! Від справжнього — не відрізниш. От де умільці! От майстри! Професори, академіки, одним словом. І зверніть, до того ж, увагу — що за безстрашні люди! Ні догани їх не беруть, ні позбавлення премій. Як, до речі, і їхніх колег із заводу тракторних двигунів. Там за бракоробство, уявіть собі, матеріально покарано аж чотири тисячі винних, а рекламації як ішли, так і продовжують сипатись пачками...

І після цього хтось іще намагається твердити, ніби держприймання нічого не дало харківським моторобудівникам. Дало, та ще й скільки! Так стимулювало творчу фантазію, такі приховані резерви привело в дію, що ну! І поки на тих підприємствах будуть кровно зацікавлені тільки в тому, як би скоріше випхнути свою продукцію за ворота,— то хоч тисячу контролерів став — не поможе!

В. СУБОТА,
В. НЕДІЛЯ.

м. Харків.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Кажете, що всі мої мене забули. А ось бачите — песик щодня прибігає!..

ВАЖКИЙ ДЕНЬ

ГУМОРЕСКА

— Господи, що це за день такий?! Що за день! — Влас Якович роздратовано вставляє в мундштук сигарету і жадібно затягується, та солодкий фірмовий дим не приносить очікуваного заспокоєння. — Дідько його бери, що за день?!. Ні на кого не нагримав, нікого не облаяв, нікого не образив... Семибобський приходив погодити кошторис на каналізацію. Три місяці тягнув гуму, а сьогодні взяв і... підписав... Жабченко просив перенести йому відпустку. Ніколи нікому не дозволяв, а цьому типові сьогодні переніс... Петров, штатний розповсюджувач усілякої мури, з'явився з проханням купити лотерейний білет: у нього, мовляв, ще півсотні залишилося, а тираж за два дні. Раніше виганяв цього телепня з кабінету, а сьогодні купив аж дві лотерейки...

Ну й день сьогодні! Важкий день!..

А неподалік від кабінету Власа Яковича на дошці інформації вивісила об'ява, яка повідомляла, що саме сьогодні увечері колектив на загальних зборах обиратиме собі керівника...

Казимир СОСИС.

м. Київ.

Телеграфне Агентство Перця

МІСЦЕ ЗУСТРІЧІ ЗМІНИТИ НЕ МОЖНА...

Як передає наш тернопільський кореспондент, нещодавно міські комунальні служби провели симпозіум по резервах води у місті. Місцем своєї зустрічі комунальники обрали підвал будинку № 5 по вулиці Правди. І зробили це не випадково, оскільки у підвалі цього будинку вже сьомий рік із тепломережі тече вода, постійно підтоплюючи нижні поверхи.

ПЕРЕСІЧНЯ

Сторінка для дітей

ШАРАДИ

У себе кораблі приймаю,
та радо ви мене з'їсте,
як П на Т я поміняю!
Чи ж скоро відповідь дасте?..

(порт, торт).

Гнучка, мала, від вітру гнуся,
в тварину враз перевернуся,
лиш першу Л на К змініть...
Подумайте, назвіть!

(лоза, коза).

Петро ЛЯШЕНКО.

ЩЕ НЕ ЧАС...

Тре Маринка очі,
Скроньки,
Аж болять малі
Долоньки.
Та Мариночка не плаче:
Тато ж з мамою
Не бачать!..

Марія ПОНОМАРЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА
(ФІГУРНА)

**Шапка
баробалькою
або парасолькою.
Держить дивовижка
лиш
єдина
ніжка.**

Григорій ВЕЛИКИЙЧОЛОВІК.

МОРОКА

Ох і морока з цим волоссям —
Розчісуй, гарно заплітай,
Зав'язуй бантики у коси
Або охайно підстригай...
Ні, легше, бачу, дідусю:
Він голить голову усю!

Зоя ЛАГОДА.

ВИПРАВИВСЯ НАПОЛОВИНУ

— *Як там, Оленко, вчиться наш Сашко? — питає бабуся. — Виправив він уже свою поведінку?*

— *Так,— відповідає Оленка,— виправив. Але тільки наполовину.*

— *Як це?*

— *Раніше він запізнювався на уроки щодня, а тепер через день.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ТУРБОТА ПРО ДРУГА

Першокласник Толя прийшов якось зі школи й каже:

— Мамо, дай мені, будь ласка, двадцять копійок. Я хочу піти в кіно.

— А чому двадцять? — питає мама. — Невже фільм двосерійний?

— Ні,— одказує Толя,— фільм односерійний. Але там будуть показувати собак, то я хочу взяти з собою й Дружка. Нехай і він подивиться!

Василь СОПРОНЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЛАНЕТА КАЗОК 5 КОСМІЧНА БИТВА.

СПРАВИ СПОРТИВНІ, АБО БІЛЯ СІМЕЙНОГО ВОГНИЩА

Давайте-но поговоримо про спорт. А заодно — і про сім'ю. Бо спорт — це здоров'я, а в здоровому тілі, як відомо,— здоровий дух, а здорове тіло та здоровий дух — не п'яте колесо до воза, коли про сім'ю ідеться...

Виявивши нешаблонність у підході до справ сімейних, французький журнал «Марі-Клер» якось узявся висвітлити взаємини між чоловіком і жінкою з того боку, який для стороннього ока не дуже-то сімейним вогнищем освітлюється: зацікавився, хто саме з них і як часто для підтвердження своєї правоти і утвердження свого сімейного авторитету вдається до такого вагомого аргументу, як кулак.

Опит, проведений журналом серед подружніх пар, виявив, що у Франції 13 процентів дружин терплять од рукоприкладства своїх благовірних. Але виявилося, що й слабка стать задніх не пасе, навіть перед веде: на такі ж акції з боку своїх рідних дружин поскаржилося 14 процентів чоловіків.

Отже, на цій ділянці життя (чого не можна сказати про чимало інших його ділянок) француженки добилися (буквально!) рівності з чоловіками. Навіть, якщо вже бути точним, із однопроцентною перевагою на свою користь.

Та для нас цікавіше ось що. Тридцять вісім відсотків опитаних погодились із тим, що «добрячий ляпас облегшує душу». Отут від сімейного вогнища до спорту вже, сказати б, місточок перекидається.

Звичайно, ляпас (навіть добрячий) — це не зі сфери спорту. До спорту він має відношення тільки тоді, коли йдеться про неспортивну поведінку. Але якщо ляпасом охоче послуговуються у подружньому житті, приписуючи йому похвальну функцію благотворного впливу на самопочуття, то це хай і не на спорт, але на сімейну фіззарядку уже скидається.

А ось вам і спорт.

Коли улюблена футбольна команда програє і розпасійований тією невдачею футбольний уболівальник зриває злість на своїй, богу душу винній, супутниці життя, то це, хоч і з великою натугою, але можна іще бодай якось зрозуміти. Та от у Сполучених Штатах намітилася тенденція активно духопелити тих супутниць саме після успіху улюбленої команди. Так, наприклад, коли місцева команда Сан-Франціско перемагала у фіналі американського суперкубка (а це за п'ять років було тричі), в лікарнях міста число побитих жінок збільшувалось у два-три рази.

Учений психолог Кристофер Хетчер витлумачує це у такий спосіб. Мовляв, після перемоги їх улюбленців чоловіки-уболівальники почуваються заледве не надлюдьми. Тож коли під такий настрій дружина бодай писне щось наперекір, скороспечений хатній «супермен» сприймає це за непомірну образу своєї персони і вдається до кулаків. Англійська ж газета «Гардіан», яка повідала своїм читачам про цей феномен, вважає, що вірогіднішою причиною є спиртне, яким багато хто на радощах ретельно прополіскується.

Ну, та як би воно там не було, а, розпалюючи та зміцнюючи бойовий дух глав сімей, в даному разі спорт навряд чи підтримує веселе полум'я сімейного вогнища та зміцнює здоров'я дружин.

Чи візьмімо таке.

Провівши опит населення, одна американська служба громадської думки встановила, що особи, які регулярно займаються у нью-йоркському Центральному парку «джоггінгом» (бігом підтюпцем, який схильні до образного мислення люди іменують іще й бігом заради життя), розлучаються значно частіше, ніж ті, що не займаються цим видом спорту. Помізкувавши над цією загадкою, організатори опиту дійшли такої здогадки: «Систематичне заняття джоггінгом, очевидно, впливає на характер людини. Її думки просвітлюються, і вона сміливіше йде на розлучення».

Для повнішої картини не завадило б, звичайно, знати, кого — чоловіків чи жінок — більше серед тих, хто після того спортивного тюпання в нью-йоркському парку вирвається із лабет Гіменея. На жаль, про це не говориться; можна думати, що тут виходить так на так. Зате, якщо брати в масштабах усієї країни, то перевага — за жінками: масово зриваються зі своїх, здавалося б, уже насиджених місць при сімейному вогнищі. Щоправда, спричиняється до цього не «джоггінг», а зовсім інший вид тамтешнього спорту.

Але — по порядку.

Із журналу «Тайм» дізнаємося, що в Сполучених Штатах чоловіки щороку кулакують од 2 до 4 мільйонів жінок — і законних, і коханок. За даними Федерального бюро розслідувань, кожного четвертого дня у США одна жінка вмирає од побоїв, завданих чоловіком, «якого вона добре знала». За іншими ж даними, на американок од рук їхніх обранців перепадає каліцтв більше, ніж од професійних злочинців чи автомобільних аварій. Отож часто-густо, не маючи ніякого іншого рятунку, нещасна слабка половина відривається од своєї оскаженілої сильної половини та й біжить, куди очі світять.

Думається, навіть оті непохитні маловіри, які не тільки на біг підтюпцем зиркають скептично примруженим оком, а й не вірять, що взагалі будь-який біг може продовжити наше перебування на цьому прекрасному світі, не будуть опиратися проти того, що цього разу йдеться саме-таки про «біг заради життя». В прямому розумінні.

Що в прямому — то так, але, на жаль, не такого життя, на яке людина заслуговує: для тисяч тих бідолах — це безрадісне, бездомне животіння.

Декому з них фортуна бодай кисло, але усміхається — щастить прихиститися в спеціальних притулках. Перше таке пристановище для жінок було відкрите у 1964 році в Каліфорнії. Тепер їх уже 800 набирається. Але біді це не дуже зарадить, бо на кожне місце в тих притулках принаймні дві душі претендує. Справа впирається ще й у те, що на утримання тих закладів потрібні кошти, а їх — не густо. В деяких штатах пробують у вельми цікавий спосіб зі скрути вивернутися: гроші на притулки для жінок, що опеклися на сімейному вогнищі, беруть із тих, хто іще тільки ладнається біля того вогнища зігрітися — накладають спеціальний податок на молодожонів...

Дехто може зауважити: щось ти, чоловіче, не в той бік заїхав: спорт — це ж здорове тіло і здоровий дух, а коли якесь те здорове тіло зі слабкішого тіла дух вибиває, то при чому ж тут спорт?

На виправдання можна тільки сказати, що, за визнанням однієї з американських газет, биття дружин — «найпоширеніший у Новому Світі вид спорту». Мовлено це, звичайно, із гумором, але нещасним жінкам від цього не веселіше.

Врешті, й сам той гумор — гіркий та невеселий.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

БАЙКИ У ПРОЗІ

РЯБКО І ПУДЕЛЬ

— Поглянь, який у мене дорогий нашийник,— хизувався Пудель перед Рябком. — Тобі такого ніколи не куплять.

— Так мене ж і на повідку не водять,— відповів Рябко.

ВОРОНИ

— Подумаєш: защебетав Соловейко — пішла луна гаєм! Ми теж, коли хором крикнемо, хіба ж така луна піде!

НАСТАВНИК

— Не слухайте ви отого Гальма,— наставляло Кермо Колеса. — Воно тільки рух стримує та наш авторитет принижує.

— Розумна порада,— закрутилися Колеса, обганяючи вітер.

Того ж дня разом із Кермом їх ледве знайшли в канаві.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка
Полтавської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Куди цукерки хапаєш? Хіба я їх для тебе купувала?!

Тисяча і одна...

СПРОБА НОВОЇ ШАХЕРЕЗАДИ

СПОЧАТКУ, звичайно, як усі ми знаємо з літератури, була тисяча і одна ніч. А вже потім, через тисячу років, з легкої руки торговельних мудріїв з'явилися в наших містах магазини з такою собі багатообіцяючою назвою — «Тисяча і одна дрібниця».

Що назва ця тільки багатообіцяюча, легко переконатися, відвідавши будь-який із них. Спробуйте знайти там хоча б звичайну батарейку, яку ще на початку віку використовували для кишенькових ліхтариків наші дідусі й бабусі. В час науково-технічного прогресу у батарейки з'явилося чимало інших професій. Зокрема, в моїй квартирі аж два годинники. І через цю батарейку обидва стоять. Хотів підвісити гирю, та нема куди. Почав шукати батарейку. Зайшов у «Електротовари» — пусто, у спеціалізований «Будинок радіо» — порожньо. Потім були «Орбіта» і «Юний технік» — із тим же сумним результатом. Ну, думаю, в «Тисячі і одній дрібниці» обов'язково знайду.

А там... Пам'ятаєте, як писав Остап Вишня свого часу про Харків? «Чого там тільки нема! Хліба нема, гвіздків — нема, дьогтю — і того нема!»

Інколи, щоб купити якусь дурничку, треба наш славнозвісний Київ об'їхати уздовж і впоперек.

Є, правда, в торгівлі довідкова служба. Але туди додзвонитися важче, ніж догукатися до бога або когось із його заступників. Спробуйте набрати, наприклад, у столиці довідкову службу культторгу — 276-00-05 або госпторгу — 063. Один мій знайомий крутив диск доти, доки не пошкодив усі пальці на правій руці. Лише тоді зрозумів, що краще калатати у рейку: хоч не додзвонишся, зате галасу наробиш.

Одначе, якщо в магазинах бракує всіляких отих, сказати б, дурничок, у житті ними — хоч греблю гати. Що не крок, то обов'язково спіткнешся об котрусь. Ось вам, наприклад,—

ДРІБНИЦЯ ПЕРША

Є в нас у Києві аеропорт Жуляни і є у приміщенні цього аеропорту ресторан, де перед польотом чи після можна поснідати, пообідати і навіть повечеряти. Але для того, щоб культурно, як тепер кажуть, обслужитися, треба попередньо роздягнутися. Тобто зняти пальто, капелюх і здати до гардеробу. Будь ласка! Знімайте, здавайте, отримуйте номерок. Але у пасажира, хоч як це дивно, в руках завжди виявиться якийсь клунок, портфель, а іноді й валіза. І тут...

— Чамайданів не приймаємо,— категорично заявляє гардеробник.

— А куди ж його діти?

— Несіть у камеру схову.

— А де вона?

— У тому приміщенні.

— Та я ж не встигну! Часу обмаль...

— Тоді беріть із собою!

Заходите ви в ресторан і починаєте сушити голову, як би не поламати ніг. Що не крок, то «чамайдан». Цілі барикади з клунків, портфелів, «дипломатів», валіз! Офіціанти через них, як еквілібристи у цирку, перестрибують, маніпулюючи над головами клієнтів підносами... І якщо вас ненароком обіллють гарячим супом, раджу промовчати. Бо вас іще й звинуватять, що ви не так як треба і не туди свої речі прилаштували. Врешті-решт, здайте костюм у хімчистку. Чи варто нервувати?..

ДРІБНИЦЯ ДРУГА

Хан Шахріяр не знав, що таке таксі. Він віддавав перевагу такому транспортному засобові, як паланкін. Хоч не так швидко, зате надійно. А у наш швидкоплинний час ми усе кудись біжимо, летимо, поспішаємо. І тому на кожному кроці виникають ось які ситуації.

Сідає чоловік у таксі і каже водієві:

— Відвезіть мене, будь ласка, на вулицю Волинську.

— А де це?

— Здається, десь на Чоколівці. А конкретно не знаю.

— Будемо шукати! — каже водій і зривається з місця у невідомість. Починаються пошуки. Таксист крутить «баранку», колеса крутяться, лічильник цокає, а пасажир чухає потилицю. Йому ж розплачуватися. Десять кіл навколо площі Космонавтів зробили, поки відшукали таки Волинську. Бо у водіїв київських таксі (та й підозрюю, не тільки київських!) нема елементарного вуличного довідника.

ДРІБНИЦЯ ТРЕТЯ

У Києві на станції метро «Нивки» у годину пік стоїть справжнісінький трам-тарарам. Люди сваряться, когось згадують і злим, і не тихим словом. У кожного в руці — карбованець а чи троячка.

— Що дають? — питаю.

— А у вас є? — кидається до мене відразу кільканадцять чоловік.

— Що — є?

— Копійки!

Спересердя хотів було огризнутися в дусі сучасного інтелігента: що я, мовляв, касир... Та вчасно лапнув по кишенях: і в мене не знайшлося дріб'язку.

Через хвилину я вже був у самісінькій круговерті гамірного натовпу, хапав за поли зустрічних, тицяв їм свого карбованця і канючив: «Розміняйте, хто в перебудову вірує... На роботу спізнююсь!»

На роботу в той день я спізнився. І, звичайно, не тільки я, що само по собі мало втішає. А все через те, що знайшлися розумаки, які ліквідували на більшості станцій метро каси обміну паперових грошей... Перефразовуючи один досить гучний лозунг так званого застійного періоду про те, що економіка повинна бути економною,. хочеться сказати: економіка повинна бути ще й розумною. І заощаджувати не копійки, що йдуть на зарплату кількох касирів, а нерви і час сотень тисяч людей, які, зрештою, потім виливаються в мільйони карбованців збитків. Не кажучи вже про моральні, яких карбованцями не виміряєш.

Продовжувати? Але якби я почав, подібно Шахерезаді, розказувати вам по одній дрібниці щоночі, то на це довелось би витратити, либонь, не одне десятиріччя. Давайте краще зекономимо час на розмовах і спрямуємо свої потужні зусилля на те, щоб їх, отих капосних дрібниць, у нашому з вами житті стало якомога менше, а в магазинах, у побуті — якраз навпаки. Тільки, звичайно, вже не капосних.

Ілля ІЛЬНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

ДАЛІ ПЕРЦЮ!

Туристи, як відомо, народ винахідливий і рішучий. Проте й вони не змогли взяти штурмом на станції Елеваторна пасажирський вагон № 9 поїзда № 196 Севастополь — Москва, бо провідник вагона т. Дольський зайняв глуху оборону, закривши усі двері і вікна. У свою чергу, начальник поїзда т. Батечко, до якого вони звернулися по допомогу, узяв провідника під захист.

Як з'ясував Перець, поїзд обслуговувався провідниками Московської залізниці. Заступник начальника дирекції міжнародних і туристських перевезень цієї залізниці Г. Ф. Рудько повідомив, що за порушення посадової інструкції провідника Дольського з роботи звільнено. Позбувся посади і начальник поїзда Батечко — за безконтрольність.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

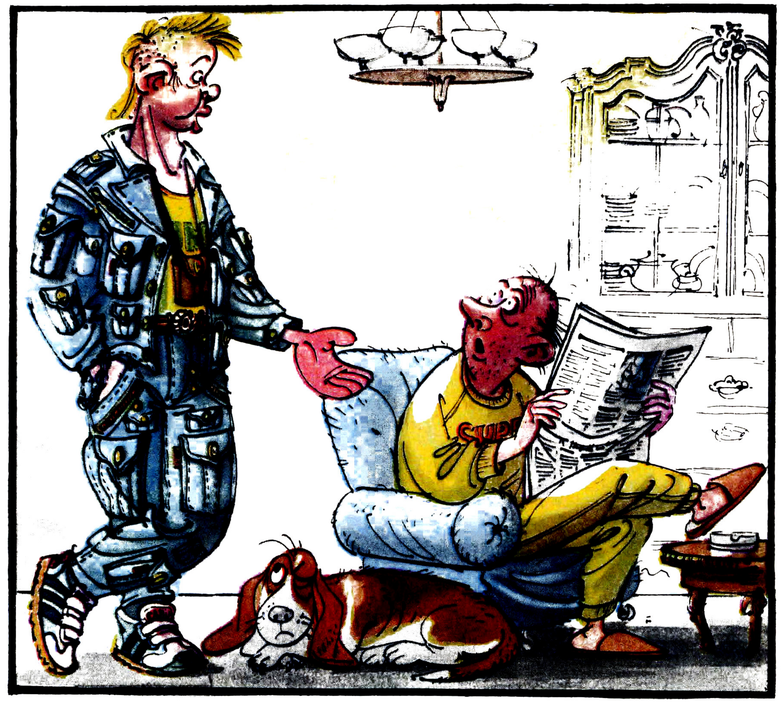

— Старий, підкинь на кишенькові витрати.

САМОСТІЙНІСТЬ

Високого на зріст дядька малюк розглядає — то навшпиньки спинається, то знов присідає. І, зітхнувши, запитав так глибокодумно:

— А вам, дядю, там вгорі самому не сумно?

Антон ЛИН.

м. Гайсин Вінницької області.

ЛАКОНІЗМИ

● *Перш ніж кидати слова на вітер, зроби його попутним.*

● *Чорні дірки — це темні плями на біографії Галактики.*

● *Скільки треба мати тверезості, щоб не упиватися власним розумом!*

Леонід СУХОРУКОВ.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

СИНДРОМ СПРАВНОЇ ЦИФРИ

Після того, як горілки стали продавати набагато менше й водночас різко підвищили ціну на неї, а до того ж скоротили кількість магазинів, де кляту продають, і ще показово увільнили з посад кількох номенклатурних працівників, які за традицією продовжували вживати гірку, не відриваючись від керівного крісла,— після усього цього всі ми, особливо оптимісти, твердо повірили, що для масової пиятики настав апокаліпсис, а окремо взятому середньостатистичному пиякові ось-ось буде повна хана.

Проминули перші радості з приводу давно жаданої перемоги, і в мажорний тон оптимістичних рапортів і реляцій ні-ні, та й почали вриватися мінорні дисонанси. Мовляв, усе правильно, усе гаразд, «Столичної» і «Пшеничної» купують значно менше, а от чи менше міцних напоїв уживають — це, знаєте, ще треба перевірити, уточнити. Бо, схоже, аматори швидше за інших перебудувалися і переключилися з «казьонки» на самогонку. Остання, що й казати, більш смердюча, зате має свої переваги: дешевша, й не треба за нею стояти в довгій черзі. А тут ще й торговельники й собі помітили, що знічев'я збільшився продаж цукру порівняно з попередніми роками. Цукор, уточнили фахівці,— технологічно оптимальна і до того ж дуже дешева сировина для самогону.

І вже почулися не захриплені від систематичного пияцтва, а цілком тверезі голоси про те, що, можливо, довжелезні черги до «алкогольних» магазинів не дуже ефективно скорочують кількість споживачів оковитої, що, цілком імовірно, підвищуючи кілька разів ціну на гірку, ми дещо захопилися і не всі можливі наслідки зважили.

А тим часом торговельники вирішили ускладнити продуцентам самогонки доступ до дешевої сировини. Однак зробили це дещо неоковирно. В результаті чого почалася «цукрова лихоманка», яка пошестю прокотилася містами республіки. Тепер уже виросли й черги за цукром. А самогонник, дивлячись на ту гарячку, лише презирливо посміхався. Адже він і раніше не купував собі сировину по кілограмовій пачці, а діставав її деінде.

Приміром, нещодавно працівники ровеньського міського витверезника довідалися, що деякі їхні клієнти досягли відповідного стану з допомогою продавця продуктового магазину № 20 Лесі Мельник. У магазині, однак, ніхто оковитої не продавав. Зате на квартирі Лесі Арсенівни було виявлено й самогон, і самогонний апарат у робочому стані, і шістдесят літрів закваски, і два мішки цукру. Не по кілограму ж скуповувала його хвацька продавщиця!

Не купувала цукру в черзі і її однофамільниця з міста Здолбунова Варвара Євтихіївна, котру вже й раніше кілька разів судили за торгівлю самогоном. На квартирі в неї, крім готового для продажу самогону, було виявлено п'ять кілограмів дріжджів і п'ятдесятикілограмовий зашитий лантух цукру. До речі, з заводською биркою.

Отже, таке енергійне, з дозволу сказати, впорядкування продажу цукру комусь, можливо, і дошкулило. Тільки не самогонникам.

Самогонникам більше допікають охоронці громадського порядку. На Ровенщині в 1985 році (після опублікування славнозвісного Указу) було вилучено в людей 24650 самогонних апаратів. Цифра поважна і свідчить про те, що в області досить активно бавилися самодіяльним гуральництвом. Після Указу боротьбу із «самодіяльниками» посилили. В 1986 році тільки до кримінальної відповідальності за виготовлення і збут самогону було притягнуто 1604 чоловіка, в 1987 році — 1082. Це значно більше, ніж за цей же час виявили й притягнули до відповідальності в сусідніх областях. Коли про це стало відомо, то зі столиці на ровенчан покивали пальцем: кепсько, мовляв, працюєте, товариші, коли у вас так розгулялися горілчані кустарі.

Мені чомусь видалося, що такі начальницькі накивання є не що інше, як прояв давньої хвороби — ССЦ (тобто, синдрому справної цифри). А що коли ровенчани зажадають сподобатися начальству, почнуть менш ретельно виловлювати підпільних гуральників — і цифра стане бажаною?!

Тому, мабуть, не варто лякати самих себе й інших великою кількістю викритих і покараних самогонників.

Мимохіть подумалося, що в наш час, коли все більшої ваги в усіх галузях життя набуває економічний фактор, варто і в боротьбі з самогоноварінням використовувати саме цей фактор. Самогоноваріння повинно стати, крім іншого, економічно невигідним. Тому, мабуть, краще підвищувати штрафи за самогоноваріння, ніж ціни на горілку.

А тим часом самогоноваріння в республіці поширюється. Це факт, з яким треба рахуватися і боротися. Тільки боротися не кампанійським штурмом на кшталт впорядкування продажу цукру, не показовим кавалерійським нальотом у вигляді «тижня» чи «місячника боротьби», або ж і зовсім закриттям відповідних відділів у магазинах. А боротися, всіляко уникаючи синдрому справної цифри.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Ровенська область.

Телеграфне Агентство Перця

СПРОСТУВАННЯ ТАП

У селах Бородановому і Перекорі Недригайлівського району Сумської області поширилася чутка, що у селі Зелений Гай цього ж району нарешті відкрито магазин, який довгий час не працював. Як вдалося з'ясувати штаб-квартирі ТАП, магазин справді було відчинено. Зробила це голова Коровинського сільського споживчого товариства М. Я. Шеремет, щоб переконатися, що миші ще не згризли ваги та гирі. Після того, як Мотрона Яківна переконалася, що інвентар не пошкоджено, на магазині знову з'явився замок.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

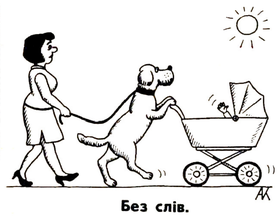

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— На мою думку, мила, цим нахабам варто продемонструвати кілька прийомів дзюдо...

. . . . . .

Мал. А. КОРЯКА

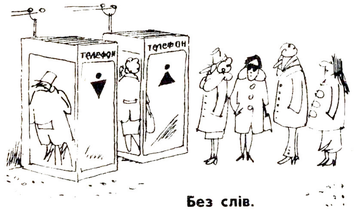

Без слів.

Страшне перо не в гусака...

«На пасовисько вони вигнали корів у нетверезому стані».

(Із стінгазети).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

«АКТ

Ми, нижчепідписані, зав. фермою Дідус Я. Д., обліковець Яценко В. А., технік Яценко П. Ф. склали цей акт про те, що на 8.01. 1987 року на фермі № 2 зроблено перелік ВРХ, де виявилось:

1. *корови і нетелі голів 269*
2. *телиці парувального віку голів 106*
3. *молодняка до 6-ти місяців голів 152*
4. *бики-плідники голів 2*
5. *доярок до 20 днів голів 10*

Разом — 539 голів».

Надіслала Г. МАЙДАНОВИЧ.

«Щоб поліпшити справу із розкраданням кормових одиниць, слід чіткіше виконувати графік діжурств по господарству».

«Товариші! Для проведення сходу села потрібно обібрати голову зборів і секретаря».

(З протоколу).

Надіслав В. ПІДРУЧНИЙ.

«ПРАВИЛА
торгівлі на колгоспних ринках...
На колгоспних ринках забороняється:
забруднення території ринку, порушення санітарних правил;
торгівля особами, які не досягли 16-річного віку».
(З обласної газети «Запорізька правда).

Надіслав А. МАРТИНЕНКО.

Надіслав А. БЕВЗИК.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

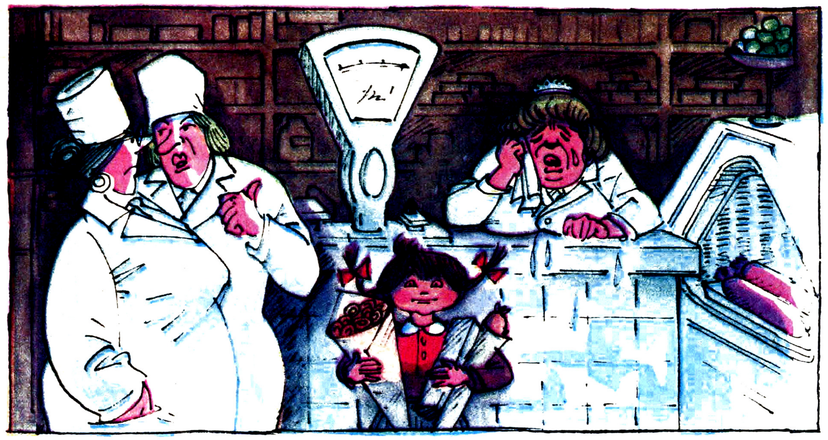

— Ох і тонкосльоза наша Клавка: завжди плаче, коли дітей обраховує.

ГІСТЬ ПЕРЦЯ

Ясен АНТОВ

ЯК І НАЛЕЖАЛО СПОДІВАТИСЬ

ВИПАДОК З ЖИТТЯ ТЕОФІЛА

Лінь завжди карається. Теофіл полінився зробити три кроки до вимикача, помацав у темряві в стінній шафі і, замість того, щоб випити мікстури проти кашлю, хлебнув отрути проти пацюків. Зроблений пізніше аналіз підтвердив, що в його шлунку були смертоносні речовини, які могли б спровадити на той світ десяток душ. Це була сильна і широко розрекламована отрута, плід спільних зусиль групи спеціалістів по боротьбі з гризунами.

Але випадок з Теофілом несподівано повернувся іншим боком. Теофіл не лише не помер, але відчув себе настільки зголоднілим, що в кав'ярні, навпроти «швидкої допомоги», ум'яв кілька пирогів з бринзою, тістечок та еклерів і прихопив із собою ще півкулича.

Ця історія минула б тихо і непомітно, якби не інтерес, який виявили до неї заздрісні колеги авторів широко рекламованої отрути. Довідавшись, що Теофіл не помер, вони докладно опитали його і поклали на тривале обстеження. Різна апаратура знову підтвердила, що Теофіл таки живий.

Як відомо, є цілком очевидні на перший погляд факти, котрі не можна сприймати як дійсність, поки це не підтвердиться науково.

І зокрема: Теофіл випив величезну дозу смертоносної отрути і залишився живий. З цього можна зробити такі висновки: а) отрута не отруйна; б) Теофіл — невідомий для науки вид.

Само собою зрозуміло, що перший висновок не влаштовував керівництво інституту, оскільки про створення отрути було повідомлено на науковій конференції, автори одержали нагороди і підвищення... Отже, про здачу зайнятих позицій не могло бути й мови. Отрута була отруйна! І тому серйозно зайнялися Теофілом. Дослідили його печінку, кору головного мозку, поставили на ноги датчики, довідалися, чи хворів у дитинстві на коклюш, взяли проби спинного мозку. Потім повторили їх іще раз, бо першого разу припустилися якоїсь помилки. Зробили рентгеноскопію усіх зубів, дослідили склад шлункового соку і обстежили очне дно. Коли Теофіл трохи отямився, зробили йому енцефалограму, дослідили, як працюють жовчний міхур і селезінка, кровоносна система і стравохід. Потім його піддали обробці різними хімікаліями, в тому числі широко застосовували фарбники, радіоактивні речовини, фосфоресцуючі рідини, пасти і креми. Поголили йому голову, щоб спостерігати зміни просто на шкірі черепа, промили йому вуха і накрили простирадлом у холодильній камері, щоб довідатись, як сильне пониження температури тіла вплине на дію отрути. Як і належало сподіватись, у результаті наукових зусиль Теофіл помер, і в інституті запанував спокій.

А пацюків у місті стало набагато більше.

ПРОСТІ АРИФМЕТИЧНІ ДІЇ

Сидимо в залі в останньому ряду і слухаємо, що говорить директор:

— Перебудова, товариші, стукає в наші двері! Ні! Вона вже в нашому домі. Вона стала нашим сьогоденням. Ввійшла в наші думки і побут!

А подумки прикидає: «Отже, якщо взяти двічі по чотири, буде вісім. Вісім не вирішать справи. Не вистачає ще семи...»

— У нас немає іншого шляху! — вигукує він і махає руками. — Окрім курсу на перебудову!

А подумки злиться: «Вісім не вирішать справи! Якби було двічі по п'ять, то вже була б інша річ...»

— Треба відкинути геть адміністративно-бюрократичні методи управління...

А подумки говорить: «Мені б років п'ятнадцять. А нині дають всього двічі по чотири...»

— Самоуправління, відповідальність, колективні засади...

«Я — не ректор університету, тим більше не президент якоїсь країни. І чому тільки двічі по чотири?»

— Саме таким шляхом нам треба рухатися вперед! — підвищує він голос, готуючись закінчити промову.

«Але є інша можливість,— продовжують напружено циркулювати його думки. — Спочатку двічі по п'ять, а потім, з огляду на виняткові обставини, можна одержати ще один мандат. І вийде загалом п'ятнадцять...»

Збори закінчилися успішно. Перед колективом було чітко окреслено завдання, намічено ясні шляхи. Але перед початком руху треба зробити кілька речей. Перше: з'ясувати, що оберемо саме його. Друге: на скільки ми його оберемо. Якщо, згідно з його розрахунками, він одержить три мандати на п'ять років кожен, то якраз допрацює до пенсії.

— Товариші,— чуємо його голос на наступних зборах,— було б особливо корисно для роботи, якби впродовж цих п'ятнадцяти років я міг би підготувати собі наступника. Питання оновлення кадрів — це передусім проблема відкриття і висування молодих і здібних працівників. Їм треба надати можливість серйозно повчитись і засвоїти досвід старших колег.

Директор залишає зал, а ми продовжуємо сидіти в останньому ряду. «Йому залишається п'ятнадцять,— перемовляємося між собою. — Ану давайте прикинемо, як воно буде, коли...»

— Коли ми, товариші,— чуємо на наступних зборах,— вирішимо проблему кадрів, це матиме вирішальне значення. Бо оновлення — це не просто заміна одних іншими. Передусім — це розумне переливання досвіду одного покоління в друге...»

Переклав з болгарської С. ПАВЛЮК.

Мал. А. МАРИНИЧЕВОЇ

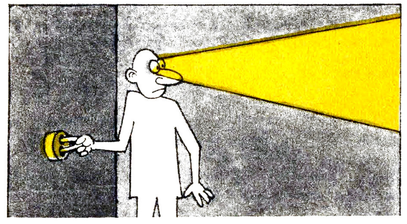

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Без слів.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Без слів.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ШКОЛУ ТАНЦІВ

відкрито в кафе при Обухівському (Київська область) ресторані «Явір». Ідея її створення належить директорові ресторану В. М. Ленді. Для того, щоб провести свій задум у життя, йому не довелося ні будувати танцювального майданчика, ні вводити додаткової посади вчителя танців. Директор просто узяв та й скоротив, віддаючи данину ощадливості (але на шкоду зручності), одну роздавальницю страв,— і тепер відвідувачі кафе, стоячи в довжелезній черзі, щоб скоротити чекання, від нетерпіння пританцьовують на місці. А що багатьом доводиться це робити щодня, то професійний рівень постійних відвідувачів-танцюристів швидко зростає.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 13 (1271)
(на українському языке)
Издательство «Радянська Україна»

Здано до набору 02.06.88.
Підписано до друку 20.06.88.
БФ 43128.
70×108/16. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2247500 прим. Зам. 02886.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: В. Чмирьов, М. Вайсборд, В. Чечин, Р. Друкман, В. Коноваленко, А. Василенко, Л. Телятников, В. Сафонов, В. Тильман, В. Зелінський, В. Солонько.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

АВТОМОБІЛЬ — НЕ РОЗКІШ...

— Переслідуємо групу злочинців! Підкиньте хоч літрів десять бензину!..

— Ви що — проти прискорення!!

— Швидкість — це така насолода, заради якої варто жити!

— Ваш автомобіль!
— Слава богу — державний!

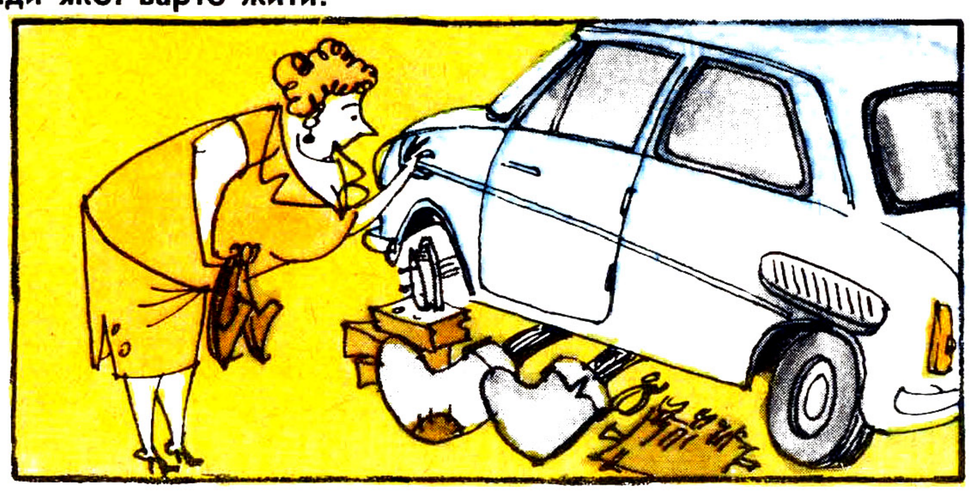

— Василю, перевзуйся, вже літо надворі.

— Чоловік каже, що вона з автосервісу...

— Маг якесь чарівне слово забув, довелося на буксир взяти.